

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 13C/73/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714206342
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Lehotský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6714206342.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudcom JUDr. Jurajom Lehotským v právnej veci navrhovateľa: Z. N., J.. XX.XX.XXXX, G. Q. XXXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 584,84 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a** .

Súd odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa svojim návrhom doručeným na tunajší súd dňa 02.05.2014 domáhal toho, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 584,84 € s 8,25 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 24.04.2014 až do zaplatenia, ako aj na náhradu trov konania. Vo svojom návrhu uviedol, že bola uzavretá zmluva o úvere č. 6113383 medzi navrhovateľom a odporcom dňa 13.09.2006 a na základe tejto zmluvy došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov navrhovateľovi zo strany odporcu vo výške 663,88 €. Ďalej vo svojom návrhu citoval zákonné ustanovenie § 39, 41, 52 ods. 1, 52 ods. 2, 53 ods. 2, 53 ods. 3, 54 ods. 1, 54 ods. 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka. Ďalej vo svojom návrhu odcitoval zákonné ustanovenia § 4 ods. 2 Zákona č. 258/2001 Z. z. Ďalej v návrhu uviedol, že na základe uvedeného pre absenciu podstatných obligatórných náležitostí v úverovej zmluve, ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), mal odporca nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny pôžičky vo výške 663,88 € bez úrokov a poplatkov. Navrhovateľ, ktorý bol uvedený do omylu zo strany odporcu, uhradil na jeho účet sumu podľa zmluvy vo výške 1.248,72 €, tzn. o 584,84 € viac, než mal odporca nárok. V rozsahu sumy 584,84 € tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu. Vzhľadom na skutočnosť, že odporca do súčasnosti ani napriek výzve navrhovateľa dlžnú sumu nevrátil, uplatňoval si navrhovateľ okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (ECB) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB dňa 24.04.2014 bola 0,25 %.

Odporca sa k podanému návrhu písomne vyjadril s tým, že žiadal návrh zamietnuť a okrem iného vzniesol námietku premlčania s tým, že vydania bezdôvodného obohatenia sa navrhovateľ v zmysle ustanovenia O.s.p. môže domáhať v subjektívnej dvojročnej lehote, teda od okamihu, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel. Odporca má za to, že táto lehota navrhovateľovi už márne uplynula. V návrhu absentujú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Odporca zdôraznil, že pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba. Ich vzájomný

vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Odporca poukázal na to, že požadovaný nárok navrhovateľa sa stal sčasti premlčaný v subjektívnej a aj v objektívnej premlčacej lehote, a to dňa 30. mája 2010 s tým, že navrhovateľ podal návrh na súd až dňa 02.05.2014. Vo svojom vyjadrení zároveň odporca vzniesol námietku miestnej príslušnosti.

Okresný súd Zvolen uznesením č. k. 13C 73/2014-28 zo dňa 11.06.2014 rozhodol, že miestna príslušnosť Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod spisovou značkou 13C/73/2014 je daná.

Proti predmetnému uzneseniu podal odvolanie odporca.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 13Co/1032/2014-83 zo dňa 30.10.2015 predmetné uznesenie okresného súdu potvrdil.

Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa písomne vyjadril k vyjadreniu odporcu s tým, že okrem iného sa vyjadril aj k námietke premlčania. K tomu uviedol:

„Vzhľadom na už uvedené skutočnosti máme za to, že v predmetnom spore ide o vzťah spotrebiteľský a sme presvedčení o tom, že subjektívna lehota na uplatnenie si nároku žalobcu voči žalovanému neuplynula, čo odôvodňujeme nasledovne. Máme za to, že žalovaný nijakým spôsobom vo svojom vyjadrení nepreukázal, že od momentu, keď sa žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom kto sa na jeho úkor obohatil, do momentu podania jeho návrhu na začatie konania v predmetnej veci márne uplynula 2 ročná subjektívna lehota. Žalobca prehlasuje, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na svoj úkor dozvedel až po prvej porade so svojim právnym zástupcom, ktorý ho po preštudovaní si predmetnej zmluvy o úvere o tom informoval. Po oboznámení sa s týmito skutočnosťami udelil žalobca dňa 10.02.2014 svojmu právnemu zástupcovi plnú moc na jeho zastupovanie pred súdom vo veci vydania bezdôvodného obohatenia z predmetnej zmluvy o úvere. Bolo by nelogické od samotného spotrebiteľa vyčkávať s podniknutím právnych krokov voči žalovanému, ak by sa o bezdôvodnom obohatení mal naozaj dozvedieť už skôr, tak ako sa o tom snaží žalovaný bez akýchkoľvek dôkazov presvedčiť súd. Návrh žalobcu zo dňa 28.04.2014 bol teda preukázateľne podaný v dvojročnej subjektívnej lehote. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobcom na strane žalovaného nebol žalovaným nijako preukázaný.

Zároveň dávame do pozornosti, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie len predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy sa navrhovateľ dozvedel také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobou na súde. Poukazujeme na skutočnosť, že žalobca sa dozvedel až v deň prvej porady so svojim právnym zástupcom, t.j. dňa 18.03.2014 o tom, kto a ako sa na jeho úkor v predmetnej veci obohatil. Návrh žalobcu zo dňa 25.03.2014 bol teda preukázateľne podaný v dvojročnej subjektívnej lehote. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobcom na strane žalovaného nebol žalovaným nijako preukázaný. Žalobca zároveň prehlasuje, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na svoj úkor dozvedel až po prvej porade so svojim právnym zástupcom, ktorý ho po preštudovaní si predmetnej zmluvy o úvere o tom informoval. Po oboznámení sa s týmito skutočnosťami udelil žalobca dňa 28.04.2014 svojmu právnemu zástupcovi plnú moc na jeho zastupovanie pred súdom. Bolo by nelogické od samotného spotrebiteľa vyčkávať s podniknutím právnych krokov voči žalovanému, ak by sa o bezdôvodnom obohatení mal naozaj dozvedieť už skôr, tak ako sa to snaží predostrieť súdu žalovaný. Pozornosť upriamujeme na uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 27.3.2007, sp. zn. 33Odo/306/2005 z ktorého odôvodnenia citujeme: „podľa ktorého sa pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu (teraz bezdôvodného obohatenia - poz. autora) vyžaduje skutočná, a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa o tom môže dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Obdobný záver zaujal Najvyšší súd Českej republiky napríklad v rozsudkoch z 31. Augusta 2000, sp. zn. 25 Cdo 2581/98 a z 27. Marca 2003, sp. zn. 33 Odo 766/2002, ako aj rozsudku z 25. Apríla 2001, sp. Zn. 33 Cdo 3003/99. Z hľadiska posúdenia začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ je teda rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Inak povedané, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná / preukázaná/, a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného. K tomu dochádza vtedy, keď oprávnený zistí také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť jeho práva žalobou na súde.

Taktiež poukazujeme na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5Cdo 121/2009 zo dňa 23.2.2011, z ktorého odôvodnenia citujeme: " Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade.

V zmysle vyššie uvedeného citujeme taktiež z Uznesenia Ústavného súdu SR III. ÚS 413/2013-9 v ktorom Ústavný súd konštatuje: „Pritom správne zdôraznil, že subjektívna premlčacia lehota podľa § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov začína plynúť vtedy, keď sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške.

K premlčaniu v objektívnej 10 ročnej lehote:

Vzhľadom na to, že v prejednávanej spore ide v celom rozsahu o občiansko-právnu zmluvu aplikuje sa inštitút premlčania upravený v OZ konkrétne § 107 (1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. (2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. V prípade bezdôvodného obohatenia môže ísť o obohatenie nedbanlivostné alebo úmyselné. V prejednávanej spore ide podľa názoru žalobcu o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného čo odôvodňuje žalobca nasledovne. Z výpisu z obchodného registra (orsr.sk) vyplýva, od ktorého dátumu žalovaný aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov:

poskytovanie úverov z vlastných zdrojov (od: 14.03.2001)

Rovnako vid' web: <<http://www.pohotovost.sk/stranka/8-O-FIRME.html>>

Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platný a účinný od 1.10.2001 už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvedenú § 4 písm. g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva bola uzavretá 13.09.2006 - tzn. takmer po 5 rokoch podnikania v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti v prípade absencie RPMN. To, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu bolo potvrdené rôznymi senátmi Krajského súdu v Prešove: 7Co/84/2011, 3Co/178/2013, 3Co/89/2011 rovnako už aj Krajský súd v Žiline 9Co/648/2013.

Z výpisu prehľadu splácania predmetnej zmluvy vyplýva, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného začalo dochádzať splátkou 30.03.2007 (kedy došlo ešte aj k čiastočnému splateniu istiny) a najmä 30.04.2007 a 30.05.2007. V tomto, čase však žalovaný preukázateľne musel vedieť, že zmluvami s takýmito úrokmi sa bezdôvodne obohacuje pre rozpor vysokých úrokov s dobrými mravmi. Žalobca v danej súvislosti taktiež uvádza, že všetky zmluvy žalovaného obsahovali nezákonné úroky, a preto sa nemôže dovoliavať toho, že pri tej ktorej zmluve o bezdôvodnom obohatení nevedel. V čase uzavretia zmlúv so žalobcom, mal žalovaný uzretých už niekoľko desiat tisíc (v roku 2009 viac ako 250.000) rovnakých formulárových zmlúv tohto typu. Aj z rozhodovacej praxe súdov je zrejmé, že žalovaný už uzavrel niekoľko tisíc takýchto zmlúv čo len svedčí o tom, že nemôže ísť o nedbanlivosť nakoľko všetky jeho zmluvy neobsahujú podstatné náležitosti resp. obsahujú úroky v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného vyplýva, že na strane žalovaného išlo o jasný úmysel získať bezdôvodné obohatenie aj z tejto zmluvy a preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný nie je. K výške úrokov v rozpore s dobrými mravmi platí uvedené v čl. II tohto vyjadrenia."

Súd vo veci vytýčil pojednávanie na deň 15.02.2016, pričom právny zástupca navrhovateľa svoju neúčast' ospravedlnil a žiadal pojednávať v jeho neprítomnosti v zmysle predložených listinných dôkazov. Odporca tak isto mal doručenie predvolania riadne a načas vykázané s tým, že svoju neúčast' ospravedlnil a tiež žiadal pojednávať v jeho neprítomnosti s tým, že sa pridrižiava svojho vyjadrenia.

Súd aplikoval zákonné ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a z dôvodu hospodárnosti pojednával v neprítomnosti účastníkov konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so zmluvou o úvere, oboznámením sa s prehľadom splátok a pokút pri č. zmluvy 6113383, ako aj oboznámením sa ďalšími listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

Súd zo zmluvy o úvere zo dňa 13.09.2006 zistil, že zmluvu uzatvoril v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka navrhovateľ s veriteľom Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, Račianska 42/A, 831 02 Bratislava. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru 20.000 Sk (663,88 €) s tým, že dlžník sa zaviazal veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 17.620 Sk (584,88 €) celkovo zaplatiť vo výške 37.620,- Sk (1.248,76 €). Navrhovateľ sa zaviazal zaplatiť úver v 11 mesačných splátkach po 3.420 Sk (113,52 €) počnúc dňom 18.10.2006.

Súd z evidenčnej karty navrhovateľa zistil, že dňa 30.05.2007 uhradil poslednú sumu vo výške 454,08 € a z tejto evidenčnej karty teda vyplýva, že navrhovateľ titulom úverovej zmluvy č. 6113383 uhradil celkovú sumu 1.248,72 €.

Podľa § 2 písm. a) Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného a platného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) toho istého zákona, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 toho istého zákona, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 toho istého zákona, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 2 písm. g) toho istého zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Ako vyplýva z predloženej zmluvy o úvere, túto zmluvu nemohol navrhovateľ nijakým spôsobom ovplyvniť, zmeniť, upraviť, nakoľko bola vopred predformulovaná a v znení bez možnosti pripomienkovania predložená na podpis navrhovateľovi. Táto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, ktorá neobsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) Zákona č. 258/2001 Z. z., v zmysle ktorého ak spotrebiteľská zmluva neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov, tak v tom prípade spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Odporcovi vznikol nárok len na vrátenie ním poskytnutého úveru, a to vo výške 20.000,- Sk (663,88 €). Navrhovateľ uhradil na účet odporcu celkovú sumu 1.248,72 €, pričom posledná splátka bola uhradená dňa 30.05.2007. Rozdiel medzi takto uhradenou sumou a nárokom navrhovateľa predstavuje

sumu 584,84 €, ktorá suma je bezdôvodným obohatením, ku ktorému došlo na strane odporcu z vyššie uvádzaného dôvodu.

V zmysle uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka premlčanie je inštitút hmotného práva a jeho podstata spočíva v kvalifikovanom uplynutí času, v ktorom zo strany veriteľa nedošlo k vykonaniu jeho subjektívneho práva. V dôsledku tohto márneho uplynutia času dlžníkovi vzniká právo vzniesť na súde námietku premlčania a tým odmietnuť plnenie veriteľovi. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia je subjektívna lehota 2 roky a objektívna lehota 3 roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, tak 10 rokov. Začiatok plynutia premlčacej lehoty pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa viaže na vedomosť o tom, kedy sa navrhovateľ dozvie o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto zaň zodpovedá. Obidve podmienky musia byť splnené kumulatívne. Základným účinkom premlčania je, že v prípade, ak sa dlžník premlčania dovoľá, premlčané právo veriteľovi nemožno v súdnom konaní priznať. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa tak premlčí uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty, najneskôr však uplynutím objektívnej premlčacej lehoty. Z uvedeného vyplýva, že dĺžka objektívnej premlčacej doby nemôže byť nikdy prekročená, a to ani v prípade, ak by subjektívna doba mala ešte plynúť, prípadne ak plynúť nezačala.

V konaní mal súd preukázané, že navrhovateľ zaplatil poslednú splátku odporcovi dňa 30.05.2007. Navrhovateľ podal návrh na súd dňa 02.05.2014. Došlo tak k podaniu návrhu po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula dňa 30.05.2010.

Súd sa nestotožňuje s tým, že za začiatok premlčacej lehoty je potrebné považovať dátum, kedy sa navrhovateľ dostavil k právnenému zástupcovi, ktorý ho informoval o bezdôvodnom obohatení a o možnosti žiadať ho vydať. Takýmto konaním by dochádzalo k predlžovaniu subjektívnej premlčacej lehoty, pričom podľa záveru súdu, navrhovateľ sa mohol dozvedieť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a mal tiež vedomosť o tom, kto je povinný mu bezdôvodné obohatenie vydať, keďže uzatvoril s odporcom zmluvu o úvere, teda vedel, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, a teda podľa názoru súdu subjektívna premlčacia lehota začala plynúť nasledujúcim dňom odo dňa zaplatenia poslednej splátky, t. j. odo dňa 30.05.2007 a uplynula dňa 30.05.2010. Tak isto podľa názoru súdu objektívna premlčacia lehota začala plynúť dňom 30.05.2007 a uplynula dňom 30.05.2010, a keďže návrh bol doručený na tunajší súd dňa 02.05.2014, bol podaný po uplynutí premlčacej lehoty, a keďže odporca vzniesol námietku premlčania, súdu neostávalo nič iné, len predmetný návrh z vyššie uvádzaných dôvodov zamietnuť.

Čo sa týka poukazovania na tú skutočnosť, že podľa právneho zástupcu navrhovateľa ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktoré by sa malo posudzovať v 10-ročnej premlčacej lehote, súd nemal zo strany navrhovateľa preukázané žiadne skutočnosti o úmysle odporcu sa bezdôvodne obohatiť na úkor navrhovateľa. Súd predovšetkým poukazuje na to, že tak, ako to vyjadril aj právny zástupca navrhovateľa vo svojom vyjadrení k námietke premlčania, odporca podnikal v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov dosť dlhú dobu a už zo samotnej podstaty tohto podnikania len vyplýva to, že on chcel poskytnúť peniaze s tým, aby sa tieto peniaze mu nejakým spôsobom aj so ziskom, ktorý k tomu patrí, vrátili. Uvedený zisk teda predstavoval poplatky, ako aj úroky za poskytnutý úver. Z tohto dôvodu sa on v žiadnom prípade nemohol chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jeho podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície, či už ekonomickej, alebo právnej v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky, preto nebolo úmyslom odporcu, ako poskytovateľa úveru, sa bezdôvodne obohatiť, ale dôvodom na obohatenie a poskytnutie úveru je to, že on samozrejme tieto finančné prostriedky poskytuje za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku.

Ďalej súd poukazuje na to, že úmysel priamy, alebo nepriamy by navrhovateľ musel v konaní jednoznačne preukázať, čo sa však nestalo. Spoločnosť Pohotovosť, s.r.o., ako to vyplýva z výpisu z Obchodného registra, mala v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere s navrhovateľom sídlo v Bratislave, pričom výkon svojej činnosti - realizáciu poskytovania spotrebiteľských úverov, vykonávala prostredníctvom svojich zástupcov a spolupracujúcich osôb, a to buď v miestne prenajatých priestoroch konkrétneho regiónu, alebo na verejne prístupných miestach. Mnohokrát spolupracujúcimi pracovníkmi odporcu boli osoby so stredným vzdelaním, čo je vo všeobecnosti známou notoriou s tým, že podľa názoru súdu navrhovateľ nepreukázal vedomé alebo nevedomé porušenie práva konkrétnou osobou uzatvárajúcou predmetnú zmluvu v mene odporcu.

Súd ďalej poukazuje na to, že občianske právo v žiadnom svojom právnom predpise nevysvetľuje pojem úmyselné bezdôvodné obohatenie. Úmyselné konanie je ako pojem riešené v trestnom práve, a to konkrétne v § 15 Trestného zákona v súčasnom platnom znení. Úmyselné zavinenie je tiež trestnoprávna kategória, kde podľa právnej teórie predstavuje určitý vnútorný psychický vzťah konajúcej osoby k hodnoteným skutočnostiam. Musí zahŕňať v sebe zložku vôľovú, aj zložku vedomostnú. Záver o tom, či sa jedná o zavinenie úmyselné, je záverom právnym, avšak tento právny záver sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu, vyplývajúcich z vykonaného dokazovania.

Právny zástupca navrhovateľa poukazoval na úmyselné konanie odporcu. Súd však konštatuje, že úmyselné konanie musí byť pred súdom preukázané, nemožno ho len predpokladať z postupu odporcu, ktorý navrhovateľ namietal. Zo žiadneho relevantného dôkazu nevyplýval pre súd záver, že by odporca konal v úmysle získať bezdôvodné obohatenie na úkor navrhovateľa. Naopak, úmyslom odporcu bolo uzavrieť s navrhovateľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere za podmienok dohodnutých v predmetnej zmluve.

Súd teda konštatuje, že úmysel odporcu smeroval k uzatváraniu záväzkových vzťahov, avšak ich posúdenie závisí v každom jednotlivom prípade od okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré súdy hodnotia v jednotlivých sporoch. Súd preto uzatvára, že v tomto konkrétnom prípade nemal preukázané úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane odporcu, a preto v danom prípade uplatnil trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p., a keďže odporca bol v konaní úspešný, avšak žiadne trovy konania si neuplatňoval, súd rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 práv veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,

8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
 9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
 10. bol odvolacím súdom schválený zmier,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.
1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
 2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
 3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
 4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa,
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).